

sarunas Šūmana konferencē par Eiropas Ogļu un tērauda kopienas veidošanu 1950. gadā. Šajā laikā viņš cieši sadarbojās ar Žanu Monē, savu kolēģi Francijā. Drīz vien abi valstsvīri saprata, ka viņiem ir kopīga izpratne par eiropiešu integrācijas nepieciešamību, lai panāktu Eiropas uzplaukumu.

1951. gadā K. Adenauers iecēla V. Halšteinu par valsts sekretāru Federālajā ārlietu birojā, kur viņš bija iesaistīts ne tikai EOTK dibināšanā, bet arī mēģināja veidot Eiropas Aizsardzības kopienu, lai apvienotu Rietumeiropas valstu budžetu, bruņotos spēkus un bruņojuma politiku. Viņš bija arī iesaistīts sarunās ar Izraēlu par kompensāciju izmaksu ebreju tautai, un viņam bija nozīmīga loma Vācijas starptautisko attiecību stratēģijas izstrādē. Tas, ko vēlāk sāka dēvēt par 1955. gada "Halšteina doktrīnu", bija stingra politiska vienošanās, ka Rietumvācija neuzsāks nekādas diplomātiskas attiecības ar valstīm, kuras atzīst Austrumvāciju (VDR).

Eiropas Ekonomikas kopiena

V. Halšteins uzskatīja, ka neveiksme Eiropas Aizsardzības kopienas izveidē 1954. gadā radīja ļoti lielus un reālus draudus Vācijas un Rietumeiropas drošībai, jo Padomju Savienībai būtu vienkāršāk paplašināt tās ietekmi sadalītā Eiropā. Tāpēc viņš koncentrēja savu enerģiju uz ekonomiskajiem, nevis politiskajiem integrācijas procesiem. Viņš kļuva par nelokāmu Eiropas vienotības atbalstītāju, veidojot Eiropas Ekonomikas kopienu. Pirmie soļi virzienā uz šo ekonomisko integrāciju, kas cilvēkiem, pakalpojumiem un precēm sniegtu iespēju brīvi pārvietoties, tika sperti Mesīnas konferencē 1955. gadā. Lai gan V. Halšteins sākotnēji vēlējās, lai šī integrācija būtu visaptveroša un notiktu pēc iespējas ātrāk, tālaika politiskā realitāte palīdzēja viņam saprast, ka vislabākais risinājums visiem būtu pakāpeniska dalībvalstu tirgu sapludināšana. Romas līgums stājās spēkā 1958. gadā, un V. Halšteinu izvēlēja par pirmo Eiropas Ekonomiskās kopienas Komisijas priekšsēdētāju.

Komisijas priekšsēdētāja amatā

Lai gan tagad V. Halšteins kā Komisijas priekšsēdētājs saprata, ka integrācija neīstenosies tik ātri, kā viņš vēlētos, viņš ievērojami sekmēja straujo integrācijas procesu, kas drīzumā norisinājās. Piemēram, savu pilnvaru laikā, tā sauktajā "Halšteina periodā", viņš sāka Eiropas tiesību aktu konsolidāciju, kam bija ievērojami jāietekmē valstu likumdošana. Viņam, kurš atbalstīja federālas Eiropas modeli ar spēcīgu Komisiju un Parlamentu (lai novērstu to, ka Savienība vienmēr spēlētu otro vijoli valstu valdībās) bija viens Eiropas Kopienas mērķis: vienotas Eiropas redzējums, kas izklāstīts 1950. gada 9. maija Šūmana deklarācijā. Tomēr Francijas prezidentam Š. de Gollam tolaik bija citi uzskati: ja V. Halšteins domāja, ka federāciju jācenšas izveidot, atsevišķām valstīm lielā mērā piekāpjoties Savienības varai, Š. de Gollis bija pārliecināts, ka Eiropai jāiet konfederācijas ceļš, kļūstot par "Eiropas Savienotajām Valstīm", dalībvalstīm saglabājot vairāk pilnvaru. Krājoties uzskatu atšķirībām starp Francijas valdību un citām dalībvalstīm vairākos jautājumos, radās fundamentālas viedokļu atšķirības, kas izraisīja krīzi 1965. gadā, kad Francija uz kādu laiku atsauca visus savus pārstāvjus no Eiropas iestādēm, līdz tika panākta vienošanās.

Bez V. Halšteina enerģijas pilnā entuziasma, diplomātiskās sarunu vadīšanas prasmes un spēcīgajām pārliecināšanas spējām Eiropas integrācija nebūtu noritējusi tik ātri, kā tika pieredzēts šajos gados.

Eiropas Komisijas priekšsēdētāja V. Halšteina runa Nīderlandē 1965. gadā.